

Sygn. akt: I C 9/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa U. 3 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 9/19

UZASADNIENIE

Powód – U. 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. K. o zapłatę kwoty 1.892,44 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie 17 października 2018 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W związku z zawarciem umowy i zaakceptowaniem regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, stronie pozwanej został przyznany indywidualny nr abonenta – (...). (...) sp. z o.o. należycie wykonała swoje zobowiązanie wynikające z umowy, a następnie wystawiła odpowiednie dokumenty księgowe potwierdzające realizację świadczenia.

W wyniku świadczenia usług wierzyciel pierwotny wystawił w dniu 7 grudnia 2016 roku, z terminem płatności 22 grudnia 2016 roku, notę obciążeniową nr (...) i nr (...) na kwoty 887,50 złotych.

Strona pozwana mimo upływu terminów płatności zobowiązań wskazanych w dokumentach nie wykonała swojego zobowiązania polegającego na dokonanie zapłaty na rzecz świadczeniodawcy.

W dniu 7 grudnia 2017 roku (...) sp. z o.o. oraz powód zawarli umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której (...) sp. z o.o. zbył przysługującą jej względem strony pozwanej wymagalna wierzytelność. Powód zaznaczyła nadto, że potwierdzeniem istnienia roszczenia jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 11 października 2018 roku.

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2018 roku Sąd Rejonowy L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – M. K. na rozprawie w dniu 8 marca 2019 roku przyznała, że w 2016 roku zawarła przedmiotową umowę i otrzymała telefon. Zaznaczyła jednak, że telefon ten był dla jej małżonka, z którym rozstała się w 2017 roku, jak również, że nie posiadała wiedzy, że mąż nie płaci za telefon. Pozwana oświadczyła również, że poza telefonem nie otrzymała żadnego innego sprzętu. Oświadczyła także, że nie wie jak została wyliczona kwota dochodzona pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną M. K. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w dniu 8 sierpnia 2016 roku. W ramach umowy pozwana otrzymała kartę (...) oraz telefon (...) B..

bezsporne, nadto dowód z innych środków dowodowych: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 42 – 45, faktura kk. 46.

W związku z niewywiązywaniem się przez pozwaną ze zobowiązania poprzednik prawny powoda – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. sporządził powiadomienie o rozwiązaniu umowy oraz wezwanie do zapłaty, a nadto sporządził notę obciążeniową nr (...), z której wynikało, że naliczył karę umowną za niedotrzymanie przez Abonenta (...) warunków umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w wysokości 887,50 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: nota obciążeniowa nr (...) k. 48, powiadomienie oraz wezwanie z dnia 7 grudnia 2016 roku k. 49.

W dniu 7 grudnia 2017 roku powód zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której przejął on wierzytelności pieniężne określone w § 3 umowy, a mianowicie niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne w stosunku do dłużników, wynikające z zawartych z dłużnikiem umów, w tym w szczególności z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i umów zawieranych w ramach promocji przez użytkowników (...).

W imieniu powoda GetBack w restrukturyzacji sporządził zawiadomienie adresowane do pozwanej M. K. o cesji wierzytelności.

dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 7 grudnia 2017 roku k. 23 – 23v, dowód z innych wniosków dowodowych: zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 37 – 39.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwana - M. K. nie kwestionowała stanu faktycznego w zakresie zawarcia z poprzednikiem prawnym powoda umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Oświadczyła jednocześnie, że nie wie w jaki sposób została naliczona przez powoda kwota dochodzona pozwem.

Wobec powyższego, skoro strona powodowa zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, to na powodzie, zgodnie z treścią art. 6 kc, spoczywał ciężar udowodnienia wysokości określonej wierzytelności. Ciężar udowodnienia spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej,

że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, na poparcie swojego roszczenia przedłożył jedynie umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz notę obciążeniową nr (...) i umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W ocenie Sądu powyższy materiał dowodowy nie przesądza jednoznacznie o wysokości roszczenia albowiem nie wynika z niego w jaki sposób powód ustalił kwotę wskazaną w przedłożonej notce obciążeniowej. Należy również zauważyć, że w uzasadnieniu pozwu powód wskazywał dwie noty obciążeniowe, a przedłożył wyłącznie jedną. Istotnym jest również, że z powyższej noty obciążeniowej wynika, iż wskazana w niej kwota w wysokości 887,50 złotych stanowi karę umowną za niedotrzymanie przez Abonenta (...) warunków umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Zgodnie natomiast z treścią art. 483 § 1 k.c., można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Z zacytowanego przepisu wynika zatem wprost, iż wyżej wymienione dodatkowe zastrzeżenie umowne dotyczy wyłącznie zobowiązań niepieniężnych, tymczasem podjęte przez pozwanego wobec poprzednika prawnego powoda i samego powoda zobowiązanie miało wymiar pieniężny.

Należy również zauważyć, że z cytowanego przepisu wynika możliwość dochodzenia roszczeń przez operatora, w przypadkach w nich przewidzianych, przy czym roszczenie to nie może być utożsamiane z dochodzeniem w każdym przypadku kary umownej. Ten uproszczony sposób dochodzenia odszkodowania przewidziany jest bowiem jedynie w przypadku nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązań niepieniężnych. Oznacza to, że operator na podstawie w/w przepisu może dochodzić kary umownej jedynie wtedy, gdy przewidziana jest ona przy rozwiązaniu umowy z innych przyczyn niż niepłacenie w terminie opłat. Dlatego też w przypadku takim, jak w niniejszej sprawie, operator dochodzić może odszkodowania na zasadach ogólnych, przy czym w przeciwieństwie do roszczenia z tytułu kary umownej winien wykazać wysokość szkody.

Ponadto zgodnie z treścią art. 58 § 1 k.c., czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba, że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Dlatego też zastrzeżenie kary umownej w rozpatrywanym przypadku uznać należało za nieważne, a co za tym idzie, niemogące wywołać skutków prawnych po stronie pozwanego.

W ocenie Sądu, strona powodowa nie wykazała również zasadności i wysokości kwoty wskazanej w notce obciążeniowej nr (...) w wysokości 887,50 złotych.

Wątpliwości Sądu dotyczyły również okoliczności związanych z zawiadomieniem pozwanej M. K. o cesji wierzytelności, czy też o rozwiązaniu umowy i wezwaniu do zapłaty. Strona powodowa nie przedłożyła bowiem

żadnego materiału dowodowego, który jednoznacznie potwierdziłby aby powód czy też poprzednik prawny powoda podjęli czynności mające na celu skuteczne doręczenie tych pism do pozwanej. Tym bardziej, że pozwana M. K. sama przyznała, że pod wskazanym w pozwie adresem nie przebywa już od 14 lat, albowiem zamieszkuje w Niemczech. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez powoda, dlatego też Sąd zgodnie z treścią art. 230 kpc uznał ją za przyznaną.

Wobec powyższego, skoro powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia zasadnym było orzec jak w sentencji.